

Collecte Kerk in Actie Diaconaat 16 november 2014

Persoonlijke verhalen

Het verhaal van Romy

Romy kan het zich nog goed herinneren. Het moment dat ze werd opgehaald van school en naar een pleeggezin moest. “Ik moest heel erg huilen. Mijn broertje werd ook opgehaald. Hij werd eerst weggebracht. En daarna brachten ze mij weg.”

Romy (11 jaar) woont nu al zes jaar in het gezinshuis van Dick en Willemien Overbeek in De Glind.

“Ik werd opgehaald omdat mijn ouders niet goed voor me zorgden, maar ik begreep ook niet zo goed waarom. Ze maakten heel veel ruzie en er vloog dan wel eens wat door de kamer. Ik vind het wel fijn dat ik nu hier woon. Stel je voor dat het anders was gegaan.”

“Ik herinner me nog dat ik een heel rare opmerking maakte toen we voor het eerst gingen eten aan tafel. Ik vroeg: ‘Hebben jullie dan allemaal tegelijk trek?’ Ik was helemaal niet gewend om samen te eten.”

Paardrijles

Twee keer per jaar ziet Romy haar ouders en haar broertje. “Dan gaan we naar het hoofdgebouw. Dan gaan we spelen en leuke dingen doen. Meestal zijn mijn vader en moeder er ook bij. Het zijn hele leuke uurtjes, maar het is ook een raar gevoel om ze ineens weer te zien. Ik weet niet of het goed gaat als ik weer thuis zou wonen. Hier voelt het ook fijn, fijner dan bij mijn ouders. Willemien voelt voor mij als een moeder. Maar ik zeg geen mama tegen haar.”

“Later wil ik rij-instructeur worden, met paarden. Ik zit al vijf jaar op paardrijles, elke woensdagmiddag, hier in de Glind. Ik ben goed in springen met een paard. Bij Dick en Willemien heb ik twee cavia's en een konijn om voor te zorgen. Je ziet dat zij van kinderen houden. Het is hier veilig en ze helpen als het mis gaat. Ik weet zeker dat het goed komt met mij.”

Het verhaal van Nadia

Het liefste zou Nadia in de buurt van haar ouders wonen. Want helemaal thuis, dat kan niet. “Nu vind ik dat niet meer erg. Maar in het begin wel.” Nadia woont al zeven jaar bij de gezinsouders Dick en Willemien Overbeek in Jeugdorp de Glind. “Het voelt hier als thuis voor mij. Want hier woon ik, slaap ik en eet ik.”

Nadia was acht jaar toen het echt niet meer ging tussen haar en haar adoptiemoeder. Voor de tweede keer in haar leven moest ze weg uit haar omgeving. “Ik ben samen met mijn zusje geadopteerd uit Oekraïne. Met mijn zusje ging het wel goed, zij was ook veel jonger toen ze geadopteerd werd. Maar mijn moeder en ik kregen steeds meer ruzie. Over van alles en nog wat.” Nadia werd uit huis geplaatst in een groepsinstelling, maar kwam al snel terecht in Jeugdorp De Glind, in het gezinshuis van Dick en Willemien.

Afspraak

Elke maand gaat ze een weekend bij haar adoptieouders logeren. “Ik kan alleen maar naar huis als ik van tevoren een afspraak maak,” vertelt ze. “Maar na de HAVO ga ik de PABO doen. Ik hoop dat ik dan bij hen in de buurt naar school kan. Want ze hebben gezegd dat ik altijd bij hen langs mag komen.” Haar adoptieouders beschouwt Nadia als haar echte ouders. Haar biologische moeder is uit beeld. “Ik weet alleen dat ik op haar moet lijken. Van mijn vader weet ik niets. Ook al is het niet helemaal goed gegaan, ik ben wel blij dat ik geadopteerd ben. In Oekraïne had ik geen kansen.”

“Dick en Willemien snappen alles heel goed en kunnen je overal mee helpen. Ze begrijpen mij ook. Ik woon liever hier, hoewel het ook wel fijn zou zijn als ik thuis kon wonen.” Nadia denkt even na en zegt dan toch. “Dit voelt als een echt gezin. De pleegouders in De Glind willen het beste voor ieder kind. Ook voor mij. En daarom moet het hier altijd blijven.”

Helpt u mee om deze collecte tot een succes te maken?

Hartelijk dank!